

Francesc Serés: “Ha de passar alguna cosa important aviat o el relat independentista se’ns florirà”

Ens citem amb Francesc Serés (Saidí, 1972) a Barcelona, al carrer. Escriptor enèrgic i articulista polèmic, els seus llibres parlen de les nostres vides, tal com ragen. De misèries, de desigualtats i de l'amor quotidià. De la fàbrica, del treball diari, de la brossa que s'acumula als marges. Existeix una connexió forta entre ell, els seus llibres i la seva terra dura i acollidora al mateix temps. Observa la realitat sense parar, esperant copsar-la, atent a qualsevol història, a qualsevol gest. Ens fem les fotografies de rigor, trenquem el gel i fem cap a una cafeteria per enfilejar l'entrevista. Xerrem desordenadament: “A dos o tres metres, l'impacte d'un tret sobre un senglar és una cosa esfereïdora. Veus com se li'n va la vida”. Encenc la gravadora i continuem parlant.

Text: Joan Carbonell / Fotos: Jordi Borràs

Com és que has volgut quedar aquí?

Perquè hi tinc l'aparcament. Ha estat la primera cosa que he tingut a nom meu, després de tres cotxes i una moto. Que la primera cosa que tinguis sigui un aparcament al centre de Barcelona suposo que explica alguna cosa.

Passeig de Gràcia amb Diputació.

Sóc un aspirant a burgès, propietari al passeig de Gràcia. Pots publicar-ho, això.

Però tu ets de Saidí, de la Franja. Això és una mica lluny del passeig de Gràcia. Quina relació tens amb la teva terra?

És una relació complicada. Tot el que he fet només ha estat possible quan me n'he anat d'allà, però no he perdut ni el cordó umbilical ni l'actitud. La mirada sobre el món va mediatitzada per un determinat paisatge i per la feina... Dijous vaig aturar-me en una obra. Era l'hora de l'entrepà i els paletes reien. Era un moment gairebé màgic. Sóc molt conscient que és una feina dura, però en aquell moment de l'entrepà els vaig envejar molt perquè jo això ho havia fet moltes vegades a Saidí.

Ara no ho fas?

Pots fer el cafè entre ordinador i ordinador, però no és el mateix. Sé que després no ho enyoraria perquè la feina del camp és molt dura, però no deixo de pensar que hi ha alguna cosa que em fa jutjar totes les altres a través d'aquelles experiències primeres, que són indefugibles. És evident que

hi tinc un lligam físic, emocional i fins i tot ideològic.

“La Franja és una metàfora fantàstica del que el Govern espanyol voldria per a tot Catalunya”

Des de la miopia barcelonina, Ponent és un territori llunyà, perifèric. Tot el que queda més enllà de Lleida encara queda més als marges. La Franja és una perifèria? De qui? De Catalunya? D'Aragó? Del món?

És un tema complex perquè tot és perifèria. Aquest senyor que està aquí arrossegant ferralla pel carrer, que l'acabem de veure, o que potser ni l'has vist, és perifèria, aquí al centre de Barcelona. No sé si la gent que està treballant en aquest bar, on som tu i jo, té una merda de contracte. No sé si pateix la perifèria dels contractes. Ningú no et diu que aquest món que gira ens desplaci cap a alguna d'aquestes perifèries d'una manera molt ràpida. De fet, Espanya no deixa de ser una perifèria: no pinta res als centres de decisió. Conceptes com el de perifèria són útils en tant que poden ser redefinits. Si tu no pots tornar-los a descriure, si no pots tornar-los a aplicar, són conceptes morts, conceptes secs. Les característiques de la Franja, les veig aplicables a molts altres llocs per les seves característiques socials o culturals, per contrast o similitud.

Fins i tot a la política?

Ara mateix amb el procés independentista la Franja és una metàfora fantàstica del que el Govern espanyol voldria per a tot Catalunya. Voldrien agafar la línia de la Franja i estirar-la fins a la costa per situar la política lingüística de Catalunya al mateix nivell de protecció del català que hi ha a Aragó, una protecció gairebé inexistent. Hi ha punts de vista, talaies, que t'ofereixen perspectives que en un altre lloc et poden ensenyar moltes coses que no es veuen.

Parlant de perifèria, A [‘La pell de la frontera’](#) (Quaderns Crema, 2014) ens parles de la Franja com a “abocador” gairebé de persones. Ens hi expliques com l'Ajuntament de Barcelona l'any 2001 va enviar immigrants sense papers amb autocars als pobles de la Franja, sense preocupar-se de si tindrien feina ni allotjament, per desallotjar el campament que s'havia creat a la plaça de Catalunya. Sembla una metàfora clara d'una zona perifèrica i oblidada...

Aquell va ser un episodi molt complicat que jo encara no he paït. Va ser dur trobar-te temps després al Segrià, a Alcarràs, els mateixos immigrants de la plaça de Catalunya, després d'autèntiques batudes... Això també ho va descriure en Manuel Delgado. Els vaig preguntar com havien arribat i em van dir que els havien pagat el bitllet. És a dir, la mateixa negació de la realitat que quan s'enviaven els immigrants d'Andalusia i de les Canàries cap a Barcelona es reproduïa com un fractal i ara se'ls enviava a la Franja. No passa res: allà hi estàvem acostumats. N'hi havia moltíssims: Alcarràs, Torrelameu, Alfarràs, Fraga, Aitona, Seròs, Saidí o Almacelles.

Als teus relats el territori hi és molt present. Sembla que la història desproveïda de l'escenari perd evidència, perd veritat.

Als llocs s'hi ha d'anar. Només el fet de desplaçar-te implica una sèrie de circumstàncies: passaràs per camins que no coneixies, et trobaràs amb gent desconeguda, preguntaràs a gent que no coneixies abans. No cal anar lluny, un hospital, un col·legi, una fàbrica... És aquí on passa tot! A veure qui són, què fan, què t'expliquen. Normalment, la gent explica moltes coses. Potser és que jo tinc poca imaginació; no em fa por dir-ho. Però penso que gran part de les bones històries estan passant realment. Has d'estar molt despert, viure-ho de prop i pensar-hi les 24 hores. Si no em moc,

i em quedo a casa, em panseixo i em quedo sense eines, sense fonts d'alimentació.

“Els anys anteriors a la crisi érem vergonyosos com a societat; hi havia una estabilitat fastigosa”

La teva obra passa a Catalunya. Però en una Catalunya de persones concretes, amb les seves tragèdies i les seves intimitats, que no acostuma a aparèixer als mitjans de comunicació. Té algun sentit parlar de 'Catalunya real'?

La Catalunya real és un mite. És una construcció i cadascú trobarà la seva. El que hi ha és una lluita de conceptes de realitat. La meva Catalunya potser té pocs punts de contacte amb molta gent. Dins de l'ecosistema i de la biodiversitat d'històries i de personatges has d'aportar la teva visió i la teva realitat. A mi la narrativa urbana de bar, de festa i de restaurants m'aporta molt poc, no sé què fer-hi, no sé on posar-la. Quina aportació pots fer? Això és el que em pregunto jo. Quina nova forma de vida s'està creant allà dins que tu l'has de descriure? L'esquema passional, ja el tenim assumit. La meva Catalunya no és més real que les altres; el que es dona és un frec, una lluita entre els diferents tipus de relat. S'ha de veure quin acaba tenint certa versemblança. Per exemple, quan escric 'La matèria primera', un recull de reportatges sobre el món del treball entre el 2004 i el 2006, com que vaig anar a les fàbriques, vaig escoltar un relat molt diferent del que en aquell moment era l'oficial.

Ens deien que era xauxa.

Ara somric. Puc dir que 'La matèria primera' s'ha pres la seva venjança, sense cap mena de dubte. Ha aparegut un món que s'assembla molt més al relat que jo vaig documentar. Hi havia problemes estructurals greus que han petat. Si hi anaves i t'hi fixaves una mica, no era tan difícil veure-ho; només calia preguntar a la gent.

Estem parlant d'una Catalunya industrial?

Estem parlant d'una Catalunya que jo anomenaria de classe mitjana que pot treballar a la indústria, al camp o al sector de serveis. Hem de ser sincers; però, en cap cas, no es tracta d'una classe mitjana com la sueca.

Aquesta mirada etnogràfica, d'observació, de treball de camp, què et diu de la realitat actual?

És molt interessant perquè és un moment de molts canvis, i això és fantàstic. Fa anys que es va demostrar que la fi de la història no era certa. Aquells anys anteriors a la crisi eren d'un avorriment horrorós. Recordo sobretot amb alguns amics on es parlava d'hipoteques i d'accions a la borsa. Ara ens fa vergonya mirar enrere, però era un tema popular. Érem així de vergonyosos com a societat; hi havia una estabilitat fastigosa. Ara, en canvi, la repolitització és un fet. No sabem com acabarà, no sabem encara qui la capitalitzarà. No m'agrada dir-ne apoderament, que és una cursileria. Abans semblava que la política havia estat desplaçada per l'economia, i ara com a mínim hi ha una pugna. Ja veurem què en queda, d'aquesta pugna que afecta gairebé tothom. Dit 'grosso modo', dels anys quaranta fins aquí, aquest país només havia fet que créixer. Aquesta és la primera gran hòstia que hem tingut. És molt interessant veure com podrem aprendre de tot això per no tornar a caure en els mateixos errors; la nostra feina és també aquesta.

La teva feina com a escriptor o com a periodista?

Em costa molt distingir-les. Entenc que no tota la literatura ha de ser això. La gent té altres

projectes que jo respecto moltíssim. No vull semblar un talibà de la teoria literària. En absolut. Cadascú fa el que creu que ha de fer. Ara, crec que sí que hi ha una part de la literatura que, com no expliqui bé el món en el qual viu a la gent amb qui el comparteix, està fallant alguna cosa. És a través de la metàfora que el podem explicar.

“Costa veure mitjans, tant a la dreta com a l’esquerra, on els articulistes difereixin de la línia editorial”

El periodisme actual està a l’altura d’aquest repte? Hi ha molts mitjans, molta rapidesa, molt soroll...

És un moment interessant perquè és un temps de canvi. Va haver-hi un moment en què pocs mitjans creaven el discurs de tota la realitat. El diari ‘El País’, per exemple, on jo escric, ha marcat el discurs des de la Transició fins avui pràcticament. Tot aquest esclat de mitjans que havia de passar d’una manera o d’una altra i que genera més marge de competència. Ara els grans mitjans han de competir amb tothom. Això és saníssim i implica una redefinició de les regles. El periodisme s’està reinventant. És interessant perquè crec que mai no hi ha hagut una mirada tan crítica. No som capaços de veure-ho perquè tot va passant al mateix temps que ho assumim. Fa 25 anys hi havia només les cartes al director, fa 20 anys comencen a sortir alguns blogs i ara tenim les xarxes socials... És evident que tot això crea els seus propis monstres, però a la vegada crea un magma de competència que és fantàstic.

I no creus que això genera un excés d’informació?

Hem d’entendre que tots aquests fenòmens no s’esdevenen mai aïllats. Passa el mateix amb la transparència a nivell polític, on és molt difícil analitzar el volum de paperassa que es genera, i una lectura parcial et pot portar a treure conclusions equivocades. Tot és perillós. Pots saber que Al-Assad és un criminal, i no poder fer res respecte a això. Crec que és més perillosa la demagògia quan s’utilitza aquesta informació que no pas la catàstrofe de la qual s’informa. Com de demagògicament ets capaç d’utilitzar en el teu benefici aquesta informació?

Sorpren que algú amb el teu posicionament polític escrigui a ‘El País’.

N’estic molt content, ja que demostra que a ‘El País’ Catalunya hi ha cintura per acollir gent com jo o com Joan B. Culla. Costa veure mitjans, tant a la dreta com a l’esquerra, on els articulistes difereixin tant de la línia editorial, i això m’enorgulleix. Només en puc parlar bé, d’‘El País’. Això no vol dir que no m’emprenyi llegint-lo. Però he d’admetre que, malgrat pensar tan diferent, m’han deixat dir el que jo he volgut. Això també és perquè veuen que Catalunya està canviant i han de tenir flexibilitat i marge.

Potser es troba a faltar aquesta flexibilitat en molta premsa catalana...

Tinc per norma no parlar mai en genèric d’altres diaris. Jo he de ser crític amb el diari que m’acull i no vull parlar malament d’altres mitjans. Entenc la crítica perquè jo l’exerceixo; l’exabrupte o l’atac personal defineixen més a qui el fa que a qui van adreçats.

Recordo que vas tenir unes opinions crítiques a Twitter sobre CRÍTIC...

Sí, va ser als primers temps del vostre mitjà. Es tractava d’un reportatge sobre el canal Segarra-Garrigues. Quan comences amb una publicació, magnifiques qualsevol troballa. I és una qüestió molt complexa. Es tractava de revitalitzar una zona que era gairebé morta demogràficament parlant. Tot i

així, el canal arriba tard i possiblement està mal fet per moltes coses. Però s'han d'entendre les causes que provoquen que hi hagi un règim hidràulic que és gairebé heretat del segle XIX i el desequilibri territorial que provoca perquè facis reportatges que s'entenguin. M'agradaria saber si van anar al territori, van preguntar a diversa gent d'allà... És el que has de fer; tenir moltes opinions contraposades. De tota manera, també t'ho diré, fer periodisme de tuits no m'agrada gaire. El que passa a Twitter s'hauria de quedar a Twitter. Jo penso que és com un joc. M'emprenya quan la gent em retreu alguna cosa que vaig dir... Jo els dic que ho deixin estar, que Twitter és una realitat paral·lela.

Però no tothom juga a aquest joc.

Tothom s'ho agafa massa seriosament. A diferència de Facebook, on tots volem ser molt macos, Twitter és un lloc on també s'hi pot anar a buscar brega; si no, no té gràcia. Aquesta esgrima, aquests 140 caràcters, poden ser molt durs. Darrerament segueixo i interactuo amb gent que és sarcàstica i irònica i que de vegades te la fot, però aquí està la gràcia. Però el que passa a Twitter s'hauria de quedar a Twitter i per això no hauria de tenir memòria. Si et prens massa seriosament Twitter, tens un problema.

Tu tens un estil directe com a articulista i, combinat amb les teves intervencions polèmiques a Twitter, dones una imatge de persona provocadora i polèmica.

Aquesta potser és la part que jo no controlo... Però, home, siguem sincers: som en un moment molt especial, des del punt de vista econòmic, des del punt de vista polític... i de debò, el que jo pugui dir a Twitter comparat amb els balanços d'un banc no és res. És a dir, és allà on passa la història. Això no treu una cosa que sí que és interessant: les xarxes socials són una font d'aprenentatges enorme. Hi ha gent que penja coses que són interessantíssimes. I segueixo gent que val la pena seguir i n'aprenc. Si, a més, t'insulten de tant en tant, això ja és fantàstic. Bingo.

“En Comú Podem fa una proposta irreal; crec que més aviat és l'expressió d'un desig”

Tema Procés. Com ho veus? Creus que som en un punt mort? De falta d'embranchada potser?

Jo... Sempre seré parcial. Hi ha una part molt interessant i és que l'espai independentista actual triplica el de fa uns quants anys. I tot indica que fins i tot en el moment més baix és més del 40%. Realment és moltíssim, una bestiesa. Durant tot aquest temps el que s'ha fet és aprendre a ésser independentistes. No hi havia la praxi ni el gruix de discurs que hi ha ara. No ens havíem hagut d'enfrontar mai tantes vegades públicament a contraarguments. Això no vol dir que no hi hagi paradoxes que s'utilitzen de manera demagògica. Tots els partits han mudat, CDC, el PSC, ICV... També, en aquest sentit, hi ha una força política a Espanya que s'ha mogut, que és Podem. Ja veurem si es tracta d'un posicionament vertader o acaba engolit per les seves pròpies contradiccions. Malgrat ser tan crítics amb ells, no havíem tingut mai un partit polític espanyol amb una posició tan clara pel que fa a la plurinacionalitat. Tot això s'ha produït fent força des d'aquí. Hi haurà qui no reconeixerà res i diran que el Procés no existeix. Diuen que no ha passat res. Home, substantiu encara no; hem de donar temps. Potser sí que amb el pas del temps ens ho haurem de menjar amb patates. Per això titulava un article a 'El País' "¡Brillo, brillo!". Ha de passar alguna cosa important i no gaire tard perquè, si no, el relat se'ns florirà.

S'acabarà?

D'entrada, tenim aquest substrat d'un 40% llarg, tenim l'aprenentatge i sobretot tenim un marc de

perspectiva, és a dir, tu ja has creat la possibilitat anunciant-ho: volem ser independents. Això no havia passat d'una manera tan rotunda fins ara. Som en una fase més teòrica i hi falta praxi, però això no es construeix en dos dies. Però, si continuem en aquesta direcció, i les preguntes que ens han portat fins aquí continuen vigents, tard o d'hora la majoria serà tan abassegadora que això no podrà aturar-se. Poden haver-hi mil maneres d'aturar-ho: des de la filtració de documents fins a una millora de les condicions econòmiques que desmobilitzi la gent. Però, mentre les preguntes que ens han portat aquí hi siguin, això tindrà sentit. Mentre no hi hagi un reconeixement efectiu de la cultura per part d'un Estat que l'hauria de considerar seva, mentre hi hagi un transvasament de fonts absolutament demencial cap a altres territoris de l'Estat. D'aquest últim tema, no m'agrada parlar-ne; però, com que afecta les infraestructures i la vida quotidiana, se n'ha de parlar.

I si solucionem aquests problemes? I si existeix aquest reconeixement cultural i econòmic? I si Espanya canvia?

La hipòtesi és bastant desgavellada. Però mira, vols que demani un desig? Tant de bo canviés. Tant de bo canviés tant per admetre, per exemple, que Barcelona necessita totes les condicions d'una capital d'Estat per poder continuar desenvolupant-se. Que el Govern de Madrid fes seva la llengua catalana i que la volgués exportar. Si això fos efectiu, i hi hagués un tractament respectuós, penso que l'independentisme amb raó es desinflaria. No tinc cap problema de pertànyer a un Estat federal de debò que permeti tot el que t'he dit. Però això és una carta als Reis: és més fàcil ésser independents que no pas que això passi. Jo he estat educat a Espanya, a la Franja, sota l'Administració aragonesa, i sé que això no passarà. La cessió que pugui oferir el Govern central serà tan mínima que no serà ni presa en consideració.

I que en penses, de les forces polítiques que sembla que aposten per aquesta línia com En Comú Podem?

Penso que és una proposta irreal. Si he de ser honest, crec que és l'expressió d'un desig. Són potser l'Espanya que desitgem, la del somni d'un catalanisme polític que ha fracassat moltíssimes vegades. Sabem com acaba la història i som molt escèptics sobre l'èxit d'aquesta proposta. Fins i tot de la seva honestedat del punt de partida. Crec que ells també saben que no és així.

I si Catalunya fos independent, Saidí i la Franja on quedarien?

Seria una de les poques oportunitats de salvar la llengua a la Franja. Imagina un Estat independent amb el català com a llengua oficial de debò: la gent de la Franja no renunciaria mai a aprendre la llengua oficial de l'Estat veí com un mecanisme de prestigi. Ara mateix, el català a la Franja retrocedeix. És una mort per mil cops, ja que no hi ha hagut una protecció efectiva i només hi ha hagut menyspreu per part del Govern d'Aragó. Aquesta experiència personal a la Franja és el que em fa ser molt escèptic amb la possibilitat de canvi del Govern espanyol.

“Va haver-hi un moment en què la gestió del 15-M es va fer a La Sexta”

Canviant de tema, significa alguna cosa per a tu la nova política?

Aquesta paraula no significa res per a mi perquè se'm fa gran. M'agrada pensar que hi ha moviments de renovació evidentment, però tant com qualificar-ho de nova política em sembla com un d'aquests ítems imaginaris que serveixen per justificar-se generacionalment. La “nova política” té fets de vella política. Què és nova política? Dóna-me'n un exemple perquè pugui opinar...

Barcelona en Comú, l'Ajuntament de Barcelona...

L'Ajuntament de Barcelona té una petita part d'una formació nova, però ara mateix la gerència i el dia a dia els marquen l'equip socialista i ICV. Jo ho veig com una petita metamorfosi del que havien estat governs anteriors. Pel que fa al PSC, hi tenim a dins Jordi Martí, Jaume Collboni o Carmen Andrés. I Iniciativa és dins de BeC. No sé si nova política és fer un tramvia. No sé què és la nova política, no utilitzo mai aquest concepte, ja que jo el que no entenc no m'ho crec. Els canvis positius, els reconeixem; només faltaria. Però de vegades "nova política" també és un ús demagògic de l'actualitat i dels problemes dels altres. Per exemple, diuen: "Posarem un límit al preu dels lloguers". El camí de l'infern és ple de bones intencions. No sabem el mercat negre que crearà això. Un altre exemple: "Restringirem l'ús de l'automòbil". Està bé, i tinc un article favorable a això, però digue'm com substitueixes la comunicació de Barcelona amb la resta de Catalunya amb la xarxa actual d'autobusos i de rodalies. Vull dir que cadascuna d'aquestes mesures té una contrapartida que la pot generar molta "vella política". És interessant que em preguntis això perquè m'ajuda a respondre'm per què no m'he sentit mai interpel·lat pel concepte "nova política".

Simultàniament al procés independentista s'ha donat un moviment com el 15-M. Creus que s'han interrelacionat aquestes dues onades?

Em sembla que són fenòmens que de vegades s'emulsionen, s'interrelacionen, però de vegades són com l'aigua i l'oli. El 15-M té un efecte estatal. Moltes de les reivindicacions que van sortir del 15-M no em fan ni fred ni calor. És evident que la PAH havia de sortir en contrast a com s'han tractat els bancs i la gent. Això no vol dir que hagi d'estar d'acord amb tot el que faci aquesta plataforma o amb la seva ideologia.

Potser per a la Catalunya metropolitana sí que té un sentit el 15-M...

I tant, i endavant! Que no estigui d'acord amb una cosa no vol dir que ho valori negativament. Recordo un article que es deia "15-M i 11-S", on parlava dels intents d'alguna gent del 15-M d'injuriar el moviment de l'11-S, el moviment sobiranista, com un moviment burgès. Això era injust! En canvi, amagaven que el 15-M tenia l'aquiescència d'alguns mitjans estatals. Ras i curt. Sense la cobertura d'aquests mitjans estatals tampoc no s'hauria produït.

I l'11-S també tenia els seus suports mediàtics...

Exactament. Però llavors situem-ho tot en els termes de poder correctes perquè aquí no hi ha ningú innocent. Tots sabem que hi ha un ús del poder darrere de cada idea política. El que no em serveix és que em diguin que no hi ha poders darrere d'un moviment i que tot es decideix en una assemblea.

No t'ho creus?

No. Va haver-hi un moment en què la gestió del 15-M es va fer a La Sexta. La gestació de Podem...

Però això és posterior al 15-M, no? Va haver-hi un primer moment espontani...

Sí i també va haver-hi un primer moment en l'11-S que tampoc no va ser programat. És evident que les primeres assemblees del 15-M són espontànies, però no oblidem la gestió que se'n fa en els despatxos de la Complutense en coordinació amb La Sexta amb gent com el Ferreras, presentador d'"Al rojo vivo".

"Ada Colau és crítica amb el model Barcelona, però corre el risc d'acabar sent-ne un apèndix"

Als teus articles tens una postura crítica cap al que podríem anomenar “progressia barcelonina”. Què me’n pots dir?

Sóc el dimoni escuat d’aquesta gent. Se’ls acaba el món, l’hegemonia. Podien fer el que volien sense oposició, i ara això no és així. Ha passat tant en la política com en el periodisme, on hi ha un munt de gent viatjada i instruïda que els pot contradir i criticar. El món que s’havien creat a la seva imatge i semblança s’ha esberlat. Les premisses sobre les quals van tenir l’hegemonia i l’autoritat han desaparegut. “Benvinguts al món real”. Era una Barcelona que es pretenia a si mateixa com a cosmopolita. No dic que no s’haguessin fet moltes coses bé, però és evident que generaven fractures i falles culturals. Aquestes també eren derivades de la incompetència d’aquells qui les havien de frenar. Des d’un punt de vista cultural, Convergència durant molts anys no va ser res. No tenien projecte. Sí que hi havia el ‘Català a l’escola’ o TV3, els grans projectes, però hi faltava la idea de construir una cultura que aportés valor i que es pogués moure a escala internacional. I no es va poder contrarestar l’altra hegemonia. Potser sí que es va folkloritzar la cultura per una banda però per l’altra es va folkloritzar el cosmopolitisme. El màxim exponent d’això va ser el Fòrum de les Cultures 2004. Aquest va ser el cant de cigne que va anunciar que l’hegemonia se’ls havia acabat. Molt abans que amb la crisi.

Creus que BeC ha fet una crítica a aquest model de Barcelona?

Jo penso que l’ha fet. Ada Colau és crítica amb aquest model de Barcelona, però corre el risc d’acabar sent-ne un apèndix. Amb algunes millores socials que són més que necessàries i amb altres coses més folklòriques com la superilla. La pregunta que faria a Ada Colau, des de la meua posició independentista, és: “Estàs segura que no et faràs les mateixes preguntes que ens fem nosaltres?”, “què és el que impedeix tenir a Barcelona un desenvolupament real i efectiu en el món?”. Crec que les preguntes que es fa l’independentisme poden ser les preguntes que es pot fer un batlle de Barcelona. La pregunta clau és: “Vostè creu que el desenvolupament efectiu d’aquesta ciutat es pot decidir des de Madrid?”.

Ara dirigeixes la residència de creadors [Faber](#), d’Olot. Explica’ns d’on sorgeix la idea.

Jo tenia l’experiència d’haver anat a residències d’aquest tipus. I un regidor de Cultura de l’Ajuntament d’Olot m’encarrega pensar si era possible fer-ne una allà. Al començament ningú no creia en el projecte, i això va ser positiu perquè t’obliga a millorar-lo molt. Rebre el suport de l’Ajuntament i de la Generalitat no va ser fàcil. Vam partir de tres idees per bastir la residència. Primer, que havia de ser un projecte petit i sense una seu fixa, i segon, que havia de ser un projecte de retorn cap a la societat que l’acollia, Olot, Catalunya i Barcelona. Els residents que arriben a Olot tenen el compromís de fer-hi una sèrie d’activitats. Per exemple, ara vindran 10 matemàtics i hi faran un simposi obert a tothom. La tercera idea és que havia d’ésser un lloc que servís perquè talent de fora interactués amb talent d’aquí. Estem parlant de moltes expressions diferents: matemàtiques, dansa, música tradicional... És probable, i ho dic aquí en primícia, que fem una estada sobre religions i una altra dedicada al feminisme. Què ens interessa amb tot plegat? Captar el batec del que està passant avui.